

В. „Законностъ“

ще излиза два пати въ седмицата:
въ четвъртъкъ и недѣля.

ЦѢНАТА МУ Е:

За година	9 лева
„ 6 мѣсеци	5 „
„ 3 „	3 „
„ 1 „	1 „

За въ странство:

се прибавятъ пощенскитѣ разности.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

Спомоществованията

нудатъ отъ началото на всѣки мѣсець
ржкопие и пари се испращатъ
до Редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:

По 2 ст. на дума на първата страни-
ца и по 1 ст. — на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

Обръща се вниманието на публика-
та, че на прозорцитѣ на „Базаръ де Луксъ“
сж изложени роскошнитѣ прѣдмѣти, кои-
то ще се разиграватъ въ лотарията на
„Червений Кръсть“, по случай балътъ
му на 18-й того.

Анастась Славовъ

Извѣстява, че на 18 текущий Януарий
не ще може да приема посѣщения.

Забний Лѣкаръ

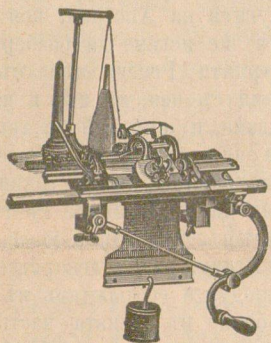
ЖИВКО ИКОНОМОВЪ

живѣе на жгъла на Бараджовата и
Княжеска улици.

10—4.

НАЙ-НОВИ

ПЛЕТАЧНИ МАШИНИ type M

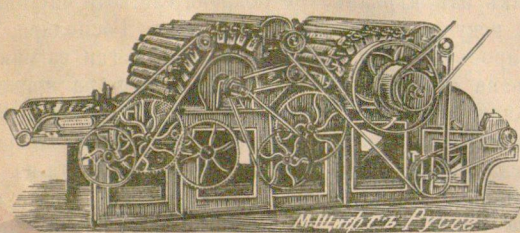
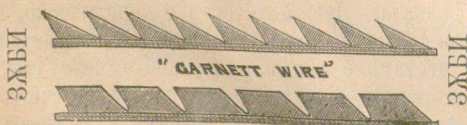
съ ржководство на българский езикъ се нами-
ратъ за проданъ у:

Мънзовъ & Бабаджовъ въ Руссе

Тия машини се отличаватъ отъ другитѣ систе-
ми съ слѣдующитѣ прѣимущества: Съвършено
легки колца; патентовано водение на кол-
цата; автоматически напрѣгатели за вал-
цата на лѣво и дѣсно; пръзалки не се
употрѣбляватъ, както при другитѣ систе-
ми; свободностоящи лѣгла за иглитѣ; га-
гичкитѣ на кукитѣ (иглитѣ) се отварятъ
посрѣдствомъ патентовани четинени чет-
ки, съ което иглитѣ се запазватъ отъ повреждане
и чупение; завзематъ малко мѣсто, и произ-
веждатъ много работа.

Плетачнитѣ машини type M сж толкова прѣ-
въходни, щото смѣло може да се каже, че нито една
отъ конкурирующитѣ фабрикации не притѣжаватъ тѣх-
нитѣ хубави качества.

Сжщата фирма — Мънзовъ & Бабаджовъ
доставява съ най-износни цѣни и

АНГЛИЙСКИ ДАРАЦИ
съ чиличени зжби на валсоветѣ,

най-здрава конструкция, които влачатъ
въздухъ безъ чепкало.

спектъ на работата се испращатъ по искание

4—10

Обявявамъ на почитаемата руссенска публика,
че прѣзъ цѣлия зименъ сезонъ, въ празничнитѣ и
недѣлни дни, въ хотелътъ ми „Ислах-хане“ —
„Швайцеръ“ ще свири флотската военна музика,
подъ управлението на г. Капелмейстера Фр. Свобода,
който за тѣзи цѣль е приготвилъ единъ съвсѣмъ
новъ репертуаръ.

На расположението на публиката ще бждатъ
и двата салона: горния и долния.

Въ заведението ми се консумира исклучително

ЩАЙНБРУХСКО ПИВО.

Една чаша 25 ст., кога има музика, и 20 ст. — кога нѣма.

Съ почитание:

Мартинъ Дубовский.

Сдържател на хотелитѣ „Ислах-хане“ — „Швай-
церъ“ и „Европа“.

5—4

ОБЯВЛЕНИЕ

Управителний Комитетъ на Шивачното-Акцио-
нерно Спестително Дружество „Економия“ въ гр.
Руссе има честь да покани Г. Г. Акционеритѣ на
Дружеството на Обикновенно Общо Събрание, на ос-
нование чл. 55 отъ Устава, което ще се състои на
26 Януарий т. г. въ Старото Крайненско Училище,
въ 9 часа прѣдъ обѣдъ.

При това Управителния Комитетъ умолява жи-
вущитѣ въ града акционери да се съобразятъ съ чл.
56 отъ Устава, а живущитѣ вънъ отъ Руссе, на ос-
нование на сжщия членъ отъ Устава, да опълномо-
щятъ писменно нѣкои отъ живущитѣ въ града ак-
ционери.

За дневния редъ на събранието ще се
съобщи на г-да акционеритѣ чрѣзъ особни покани.

Въ случай че събранието не се състои на 26
Януарий, то ще се отложи за 15 дни и тогава ще
се състои безъ друго (чл. 57 отъ Устава).

Руссе, 8-ий Януарий 1897 г.

Отъ Управлението на Дружеството.

2—3.

Руссе, 15 Януарий 1897 год.

Принудени сме да въспрѣмъ по-нагатышното
изложение на нашитѣ мисли по неотколѣшното раз-
рѣшение на офицерско емигрантския въпросъ, за да
дадемъ отговоръ на цѣль рѣдъ запитвания, крити-
ки и даже „осжждания“, които получихме тѣзи дни
отъ нѣколко мѣста, както въ България тѣй и въ
Россия, по поводъ на уводнитѣ статии, помѣстени
въ послѣднитѣ три-четири броя на в. „Законностъ“.

Трѣбва да признаемъ прѣди всичко, че, изоб-
щъ, най-много прѣпири и недоразумѣния прѣдиз-
виква искаването отъ насъ още миналата година и
подгвърдено изонѣзи дни мнѣние, какво, при всичко,
че офицерско-емигрантския въпросъ далечъ не е раз-
рѣшенъ както трѣбва, г. г. офицеритѣ-емигранти
трѣбва безотлагателно да се завърнатъ въ Бълга-
рия. Това мнѣние се вижда на нѣкои отъ послѣд-
нитѣ до толкова неоснователно, до толкова „пара-
доксално“, щото тѣ не се стѣсняватъ да ни разна-
сятъ „въ прахъ и пухъ“ за искаванието му, па
дори и да ни натякватъ, че сме го биле проповѣд-
вали, защото ни било „широко около вратѣтъ“. Не
можемъ да не забелѣжимъ, обаче, че въ всичкитѣ
писма, които правятъ опозиция на горното наше
ужка парадоксално мнѣние, въпроса за завръщане
то на г. г. офицеритѣ-емигранти въ България е тѣсно
и, спорѣдъ насъ, съвършено нелогично, свързанъ съ
въпроса за чиновитѣ, съ които тѣ евентуално трѣб-
ва да постѣпятъ въ българската армия. Съ други

думи, сжщността на всичко, което се искава по то-
зи поводъ, би могла да се прѣдаде на тѣсо по слѣд-
ния начинъ: Офицеритѣ-емигранти биха съ удоволь-
ствие се завърнали въ България, ако имъ се дадѣтъ
чинове и старшинство, равни съ тѣзи на тѣхнитѣ
другари; но тѣ никога не ще се съгласятъ да се
завърнатъ, ако не бждатъ приравнени по служба
съ врѣстницитѣ си. „Въпроса за нашето завръща-
ние“ ни пише единъ добръ приятель — „стои въ
тѣсна свръзка съ другъ единъ по-важенъ (sic) въ-
просъ, който трѣбва да се разрѣши най-напрѣдъ (?),
а именно: имаме ли ние нравствено право да иска-
ме едно пълно и безусловно приравняване въ чи-
нове, ако не и въ длѣжности, съ служащитѣ днесъ
въ България наши другари? По моему, това е mi-
nimum' а, за който ние трѣбва да ратуваме“ . . .

Нашия отговоръ на този въпросъ е много ле-
сенъ. Да, офицеритѣ-емигранти иматъ това нрав-
ствено право безспорно. Но ние рѣшително не раз-
бираме, защо въпроса за това тѣхно право трѣбва
непрѣмѣнно да прѣдшествува въпроса за завръща-
нието имъ.

Ние не само мислимъ, че г. г. офицеритѣ-еми-
гранти иматъ право да искатъ да бждатъ прирав-
нени къмъ своитѣ врѣстници по служба, ами смѣта-
ме, че българското правителство прави най-голямъ
политически грѣсъ, като държи толкова способни
и достойни български военачалници далечъ отъ рѣ-
доветѣ на армията. Длѣжни сме, обаче, и сега да
повторимъ, че това право на г. г. офицеритѣ трѣб-
ва да се извоюва, понеже онѣзи, които сж длѣжни
да имъ го признаятъ и, съобразно съ това, да имъ
въздадѣтъ слѣдующото, не щѣтъ, или не могатъ —
за случая то е все едно — да го направятъ. Ние
питаеме, кой, какъ и кога ще извоюва и реализира
това офицерско-емигрантско право, ако притѣжатели-
тѣ му продължаватъ да стоятъ и служатъ въ Рос-
сия? Русското правителство ли? Но то се е доста
вече занимавало съ насъ и съ нашитѣ дергове, за да
се рѣши да направи още нѣкоя постѣпка въ полза
на емигрантската кауза. Па това би противорѣчило
и на неговитѣ нееднократни декларации отъ послѣд-
не врѣме, че то не ще да се мѣси въ нашитѣ ра-
боти, — декларации, въ искреността на които ние
нѣмаме рѣшително никакви причини да се съмнѣ-
ваме. Най-послѣ и отъ наша страна би било непро-
стително да злоупотрѣбяваме съ великодушното на
Россия и да искаме тя да ни помогне да се на-
станимъ въ българската армия съ такива, или ина-
кви чинове и длѣжности. . . .

За българското правителство нѣма какво и да
се говори. На него, очевидно, никакви надѣжди не
могатъ да се възлагатъ. То доказа вече, какво мисли
и какъ глѣда на емигрантския въпросъ — нѣщо което
днѣсъ не съставлява тайна даже за самитѣ емигран-
ти. „Лично азъ имяхъ много по-високо мнѣние за
г. Стоилова“ — ни пише другъ единъ приятель отъ
г. г. офицеритѣ-емигранти. „Но и той (г. Стоиловъ)
не оправда надѣждитѣ, които едно врѣме се възла-
гаха на него. Съ закона за амнистията и особенно
съ оня за пенситѣ, той оскърби нашитѣ другари
по единъ най-непростителенъ и незаслуженъ начинъ
и тѣзи послѣднитѣ ще сторятъ най-добръ да от-
хвърлятъ съ негодование тѣзи неговии закони. Пари-
тѣ отъ пенситѣ, които ни сж вотириани, ние съ го-
лѣма охота отсѣжваме г. Стоилову, за да издигне
съ тѣхъ единъ надгробенъ паметникъ върху праха
на бившия свой другаръ и единомисленникъ, Стам-
болова“

Нѣкои отъ г. г. офицеритѣ емигранти, най-послѣ,
си правятъ иллюзии и мислятъ, че тѣхната участъ
най-добръ може да се разрѣши отъ българското на-
родно прѣдставителство, което, като върховенъ гос-
подаръ въ страната, е въ състояние да наложи на
правителството едно справедливо и удовлетворително
разрѣшение на емигрантския въпросъ. Какво заблуж-

дение! . . . Нима г. г. офицеритъ-емигранти не знаят, поне по вѣстникитъ, които рѣдовно четатъ, какво прѣдставлява днѣсь българското народно прѣдставителство? Нима тѣ не сж чували, съ какви сили, произволи и безакония си стѣкми г. Стойловъ сегашната камара? Надѣвемъ се, че да! Тогава какво искатъ тѣ отъ народното събрание, отъ това alter ego на правителството? Искатъ доблестъ въ сжжденията му, самостоятелностъ въ рѣшенията му, патриотизмъ въ дѣйствиата му? Напрасни надѣжди! . . .

Горѣизложеното, мислимъ, е толкова ясно, щото въ никакви по-нататъшни коментарии не се нуждае. Най-добрия защитникъ на емигрантитъ — повтаряме — сж самитъ тѣ. Никой други не може, на ако щете, и не е *длъженъ* да воюва за тѣхъ. Тѣхното право никой не е въ състояние да имъ отнеме въ принципъ, понеже то е тѣхно не по милостъ, нито по благоволение отъ когото и да е, а по минало и по заслуги, но за това пъкъ тѣ сж *длъжни* — подчертаваме думата — да се прибератъ у дома си и да се сдобиятъ съ своитѣ права *à tout prix*, макаръ, че за тая цѣль щѣло да стане нужда да се води нова борба, да се теглятъ нови страдания. . . .

Тѣй сме глѣдали всѣкога, тѣй глѣдаме ние и днѣсь на завръщанieto на г. г. офицеритѣ емигранти въ България и, до като не се убѣдимъ въ противното, ще стоимъ неотстъпно на своитѣ позиции. Ние не говоримъ тукъ за другитѣ, не по-малко вѣски и наложителни доказателства въ полза на нашето мнѣние, защото това би ни отвлѣкло много надалечъ, и защото желающитѣ могатъ да направятъ потребната справка въ издаденитѣ по този поводъ брошури на нашия сътрудникъ, г. Ив. Бѣлинова.

Що се касае до въпроса за чиноветѣ и длъжноститѣ, за които г. г. офицеритѣ-емигранти претендиратъ, при едно евентуално постъпване въ армията, който въпросъ, тѣ, както прѣди, тѣй и сега, турятъ въ тѣсна свързка съ оня за своето завръщане въ България, — то по този въпросъ ето къмъ какво се свеждатъ натякванията, които ни се правятъ.

Пишатъ ни, че ние сме били партизани на нѣкакви отетжки, които емигрантитѣ, *трибвало* да направятъ на своитѣ другари въ България, за да се приематъ обратно въ рѣдоветѣ на войската. Едни приятели искатъ да знаятъ, до кдѣ се *простира* тѣзи проповѣдуема отъ насъ отетжки, а други ни увѣряватъ, че пхтя на компромиситѣ, който ние указваме, билъ „чикмавъ-сокакъ“, понеже никакво съглашение между емигрантитѣ, служащи въ Россия, и тѣхнитѣ *врагове*, служащи въ България, не било възможно, нито даже мислимо. . . .

Ще се помъчимъ да отговоримъ и на последнитѣ двѣ натяквания, но малкитѣ размѣри на нашия вѣстникъ и желанието ни да бждемъ възможно по-пъстри въ всѣки брой ни принуждаватъ да отло-

жимъ продължението на статията си за до пхтя. Отъ добрата воля и поддръжка на нашитѣ абонати, приятели и едномисленници ще зависи да уголѣвимъ за напредъ форматътъ на „Законность“, та когато потребва да можемъ да пишемъ колкото щемъ. . . .

Какъ по отношенията ни съ Россия.

Въ предидущата си статия ний се обѣцахме между другото да разглѣдаме и въпроса за търговско-економическитѣ ни отношения съ Россия. Пристѣпваме сега къмъ тѣзи сравнително не благодарна задача, която е трудно да се обиеме въ една газетна статия и съ която ний мислимъ въ недалечно бждще да се заемемъ по-подробно, като разглѣдаме въпроса въ отдѣлна брошура и го подкрепимъ съ неопровержими цифрови данни, взети отъ официални източници.

Въ България, за жалостъ, сжествува единъ прѣдразсѣдѣкъ, спорѣдъ който ний ужъ не можемъ да имаме никакви сериозни икономически отношения съ Россия, тѣй като последната била страна исклучително земеделска, не културна и останала назадъ, и, като таква, не продавала освѣтъ храни, самовари, камбани и камшици, и не купувала нищо отъ това, което ний продаваме. При едно такова отношение, не основано на цифри, а само на голи думи и прѣдразсѣдѣци, разбира се, не е могло да бжде и приказка за сериозни търговски и икономически сношения. До сега на изнасянето на нѣкои стоки отъ Россия за въ България се е глѣдало като на нѣщо случайно и то е било до толкова рѣдко и ограничено, щото може да се смѣта за ничтожно. Още по ничтоженъ е билъ нашия вносъ въ Россия. Ний даже нѣма да съберкаме ако кажемъ, че последния почти не сжествува. Коя е причината на това? Защо ний търгуваме съ Англия, Франция и даже Америка, които сж намрѣтъ отъ насъ „презъ 9 гори високи и 9 моря дълбоки“, а съ Россия, която е до прагъта на наше отечество, не водимъ никаква търговия? Защо ний прѣдпочитаме да се ползуваме отъ услугитѣ на Австрийския Леидербанъ, който съспина Сърбия, на ще съспини и насъ, а се отказваме да потърсимъ нуждитѣ ни капитални въ Россия, отъ гдѣто можемъ да ги добиемъ на много по-изисни условия? Защото, ще отговоримъ ний българитѣ малко познаватъ Россия и нейнитѣ икономически сили. Защото ний до сега не сме се поинтересували да направимъ едно сравнение и да оцѣнимъ: като какви земания и давания можемъ да водимъ съ Россия. Причинитѣ на това наше заблѣстване не се криятъ само въ взаимното ни нехайство; тѣ иматъ чисто исторически характеръ, но не е мжно да се докаже, че сега тѣзи причини вече не сжществуватъ, и че България може много да спечели, ако се вземе да организира едни по-правилни и по-яки економически и търговски връзки съ Россия.

Въ цвѣтуция периодъ на нашата история и до паданieto на Россия подъ татарското иго, земитѣ на Балканския Полуостровъ сж водили една най-оживена търговия съ Россия. Киевскитѣ, московскитѣ и даже повгородскитѣ търговци сж се спускали съ своитѣ сурови стоки по Днѣпра и другитѣ плавателни рѣки къмъ Черното море и отъ тамъ сж ги донасяли въ Цариградъ и другитѣ приморски пристанища, гдѣто сж ги мѣнявали на вина, платове, коприна, оржжие, покшцинна и други прѣдмети на тогавашната не сложна промишленостъ. Нѣма съмнѣние, че на Цариградскитѣ тържища едно видно мѣсто се

цивилизацията, когато истинитѣ още не сж били познати, търсението имъ е могло да се остави на людieto подъ тѣхна отговорностъ, а днесъ, когато сж открити положителнитѣ истини, — такава слободия би служила само да задждаваме себе си и другитѣ;

Че на правителството, което никога не грѣши, принадлѣжи правото да разпространява истинитѣ, защото само то ги владѣе;

Най-сетнѣ, като вземаме въ съображение, че истината, собствено, е една, а лъжата се проявява въ много видове; че истината съединява людieto, а лъжата ги разединява, вслѣдствие на което винаги е разумно и съгласно съ цѣлитѣ на политиката да се установява пълно еднообразие въ областта на мисълта,

Ний, въ силата на Нашето всезнание и Нашата върховна властъ, повеляваме това, що слѣдва:

Статия 1. — Въ Нашата държава да се издава само вѣстника **официална правда**.

Ст. 2. — Всички данъкоплатци сж длъжни да се запишатъ абонати на тоя вѣстникъ и да го приематъ за своя насждна душевна храна, сутрѣнь и вечеръ.

Ст. 3. — За да се удостовѣрява Нашето правителство, че подданицитѣ ни напредватъ въ познанието на официалнитѣ истини, и че се разпространява правилно еднообразието по тая частъ у **Нашитѣ** подданици, назначаватъ се 33,333 специални инспектори въ 33,333-тѣ учебни окръжия у държавата.

— Най-хубаво, дайте да подпишъ, каза Зюмбюланъ, прозявайки се; азъ вече зная вашата инспекторска стѣлба.

— Остроумна система, извика баронъ Плачковъ, но ний все сме назадъ, сравнително съ чудеснитѣ наредби на китайската полиция. Въ тая честита страна, справедливо недоувавайки на враждебната хитростъ у людieto, тя принуждава всѣкого да бжде съгледвачъ, свидѣтель и сждия на съседа си. Нагледванieto на всѣкого отъ всички и ча всички отъ всѣкого, ето идеала на централизационно правителство. Господи! ще достигнемъ ли Ланнимухия нѣкога това?

заемали и нашитѣ стоки; това се доказва между другото и отъ гръцко-българскитѣ договори, гдѣто на всѣка стѣпка се говори за мига и митнически отношения. Слѣдъ завоюването на Южна Россия отъ татаритѣ, устията на главнитѣ водни артерии и цѣлото сѣверно прибрѣжие на Черно море сж били заловени отъ дивитѣ орди, които сж прѣкратили всички сношения между великия славянски народъ и Балканския Полуостровъ. Малко по малко рускитѣ търговци привикватъ къмъ печалната необходимостъ да се неоползуватъ отъ нашитѣ стоки и завързватъ нови сношения съ Западна Европа, прѣзъ Литва и Полша. Минава се още нѣколко врѣме и когато турцитѣ прѣминуватъ на полуострова, то тѣ надиратъ новозавоеваната страна въ една абсолютна отчужденностъ отъ Россия. Това положение се продължава до края на миналото столѣтие. При Екатерина II, Россия изново стѣква твърдо на брѣговетѣ на Черното море, но тукъ се срѣщатъ други причини, които бъркатъ за завързването на търговски и икономически отношения. Турция глѣдаше съ подозрѣние на всички сношения на балканскитѣ християни съ Россия. Тя разбираше, че търговскитѣ и икономически сношения не можаха да не поведатъ и къмъ политически, и за това правеше всички прѣчки. Рѣдко, рѣдко можеше да попадне български търговецъ въ Россия и руски въ България. Отъ друга страна народитѣ на Балканския Полуостровъ се бѣха приспособили къмъ нови тържища, гдѣто тѣ купуваха и продаваха. Отъ третя — Россия въ онова врѣме дѣйствиелно прѣдставляваше отъ себе си една чисто земеделска страна, отъ гдѣто ний нѣмахме що да купуваме. При помѣнатитѣ условия, разбира се, не можеше да става и дума за малко много сериозни търговски сношения. Обаче, отъ освобождението ни насамъ условията сж станали напълно благоприятни, но ето че и до сега ний не можемъ да завържемъ сериозни търговски сношения. Защо това? Защото, заети съ политически борби и драмания на Россия, ний и до сега избѣгаме да се замесимъ сериозно и да опрѣдѣлимъ, като какви могатъ да бждатъ взаимнитѣ ни отношения въ тѣзи области. Ний и до сега глѣдаме на Россия като на чисто земеделска страна, която продава това, което и ний, и че, слѣдователно, нашитѣ економически интереси сж взаимно противоположни. Ний и до сега глѣдаме на Россия, като на страна, която сама се нуждае отъ вънкашни капитални, та за това нѣма защо да влизаме съ нея и въ финансово-кредитни отношения и прѣдпочитаме услугитѣ на Австрия, която ни съближаживи. Ний и до сега не искаме да разберемъ, че по нѣкои клонове на индустрията Россия нѣма съперници, и че ако завържемъ сношения съ нея, то има и какво да купуваме, и какво да продаваме, и при туй на твърдѣ сгодни условия. Ний затваряме очи предъ факта, че Россия внася ежегодно на нѣколко десетки милиона рубли такъвизъ продукти, които ний бихме могли да ѝ доставимъ съ голѣмъ успѣхъ, като напр. вина, тюнънъ, миризливи масла, разни прѣсии и сушени плодове, килими, разни лекарствени трѣви и пр. Всичкитѣ тѣзи продукти се раждатъ въ България почти на всѣкадѣ и особено въ южната частъ на отечеството ни, и ако ний се научахмъ да ги обработваме и приготвяме въ извѣстни форми, то българския земеделецъ постъпенно би намѣрилъ единъ прѣкрасенъ и твърдѣ сгоденъ пазаръ за своитѣ произведения въ Россия. За сега повечето отъ тѣзи продукти се доставятъ на последната отъ южна Европа, а по нѣкога и изъ Мала Азия и Персия, но ний имаме всичкитѣ шансове да конкурираме съ тѣзи страни, макаръ по простата причина, че наше географическо положение е по-благоприятно и слѣдователно ний можемъ да прѣнасяме едни и сжщитѣ стоки и по ефтино,

— Азъ продължавамъ, каза сухо Всебърковичъ.

Ст. 4. — Съ грижитѣ на правителството **Ний**, основава се **Официална библиотека**, която ще съдръжа всички образцови произведения отъ творенията на човѣшката мисль, внимателно прѣгледани, поправени и исчистени. И само такива книги ще могатъ да се разпространяватъ въ държавата **Ний**; всичкитѣ прѣдидшни издания ще се изнесатъ отвънъ границата, или ще се унищожатъ въ течение на една година, подъ страхъ на глоба и конфискуване.

— Драгий колега, прекъса го барона, колкото и да се очудвамъ на вашия гениаленъ умъ, позволете ми да говоря най-откровенно: **Вий обичате твърдѣ много свободата**.

— Такъво съмнѣние . . . ! каза Всебърковичъ . . .

— Да, извика барона, въ васъ се е пазилъ старий човѣкъ, вий нѣмате оная твърда логика, която бута принципитѣ до края. Понеже правителството владѣе всичката истина, то каква нужда има да я прѣдаваме на нищожний сждъ на тълпата! Любопитството е еретическо, образованието е дяволско и революционно. Всѣко четение е отрова; най-честитѣ е оня народъ, който чете най-малко, а най-добродѣтеленъ е оня народъ, който не чете никакъ.

— Азъ не съмъ на това мѣстѣ, каза Всебърковичъ, напротивъ азъ вѣрвамъ, че покровителството на книжествеността и искуствата принасятъ честъ на Господаря. Всичкия въпросъ е да се уреждатъ тѣ съ меки закони и да се направи отъ тѣхъ оржиде на морала и на правителството. Книжнината радва ланнимухитѣ, и азъ не искамъ да ги лишаваме отъ това невинно удоволствие. Напротивъ, азъ мисля, че на единъ принципъ прилича ролята на Мецената, или още по-добъръ ролята на Августа, който е плащаль за милитѣ пѣсни на Хорация и за невиннитѣ очинения на Виргилия.

Ст. 5. — За насърчение книжнината и развитието талантитѣ, учрѣждаватъ се двѣ голѣми годишни награди, едната за поезията и другата за краснорѣчието.

ПОДЛИСТНИКЪ

ПРИНЦЪ — ПАЛЕ.

(Отъ Edouard Laboulaye).

(Продължение отъ брой 21).

— Любезний ми бароне, отговори Всебърковичъ, съ недоволенъ видъ, вашата паметъ е твърдѣ слаба. Вий, навѣрно, забравите, че образованието е въ нашитѣ рѣцѣ. Благодарение на отлично наредената ни полиция, нѣма въ държавата нито единъ Ланнимуха, който да не приема отъ нашитѣ рѣцѣ своята умствена храна, очистена отъ всѣка революционна отрова. Ний имаме единъ моралъ, една философия, една история и една официална истина; всичкий нашъ народъ живѣе само съ една мисль, и тая мисль е нашата. Какъ би могло да се избѣгне това морално влияние?

И все пакъ, каза Плачковъ, тѣзи свѣтци, които вий възпитавате, побѣсаватъ, вдигатъ се противъ, опиратъ се, като ги притѣсняватъ, и прѣзиратъ възпитателитѣ си.

— Винага за това е разврата на свѣта и отектвипето на централизация, подвзе Всебърковичъ, но има лѣкъ срѣщу тоя бичъ, ний ще го приложимъ. Чуйте и слѣдете:

Новъ законопроектъ за полицията на вѣстникитѣ и книгитѣ.

Ний, Зюмбюланъ,

Кралъ на Ланнимухитѣ, по милостъ, и прочая. . . .

Като вземаме въ съображение, че истината е първата добрина на човѣка, главната основа за неговата добродѣтель и за неговото благосъщание;

Като вземаме въ съображение, че длъжността на краля е да имъ стаде то си отъ чисти източници, отдалечавайки го отъ кални и лъжовни пиятища;

Като вземаме въ съображение, че въ началото на

и по бързо. Россия въ сравнение съ България е толкова голяма, щото ако намъ се владеше да утвърдимъ макаръ внасянето само на тютюня и вината си, то и тогава ний ще продаваме ежегодно за 50—60 милиона франка, а това ще състави единъ твърдъ и твърдъ почтенъ % отъ нашата износна търговия.

(Слѣдва).

Двѣ думи върху ИБСЕНА и неговитѣ драми.

(Продължение отъ брой 21).

Ибсенъ, като тръгна по пътя на съвършенно-искуство, намѣри въ своя скандинавски характеръ всички задатъци за да бѣде понятенъ въ едно и също врѣме и за Европа и за своето отечество. Върховенството на волята, борбата на индивидуалността съ обществото, проповѣдта на индивидуализма той тури въ центра на своето творчество — и тѣзи е причината, гдѣто той въ едно най кжсо врѣме зае първо мѣсто въ европейската литература. *За насъ, Българитѣ, възгледа и отношението на Ибсена къмъ човѣка изобщо и къмъ жената особено е много по близко, по понятно отъ колкото за всѣки европеецъ.*

Но заедно съ достоинствата, въ националния характеръ на Ибсена се криятъ и всички негови недостатѣци. Отъ тѣхъ на първъ планъ трѣбва да се тури отекствие на чувство на хармония и завършено пълни образи. Добри или зли, силни или слаби — неговитѣ типове винаги се явяватъ съ нѣкоя доминирующа чѣрта въ характера, развита до болѣзненостъ, въ ущърбъ на всички други. Тѣзи постоянни *idées fixes* на Ибсеновитѣ херои, заедно съ тѣхната болѣзненна самокритика, постоянното смѣшене въ неговитѣ пиеси на дѣйствителния миръ съ фантастическия, реалнитѣ образи съ символитѣ, — всичко това послужи като причина, че нѣкои отъ европейскитѣ критици нарѣкохъ херойтѣ на Ибсеновитѣ пиеси полу-луди, неговитѣ драми — блънуване (бредъ) въ една полярна нощъ, а самия авторъ — ненормаленъ. Впрочемъ това е увлечение, само по себѣ си очевидно, а, слѣдъ казаното до сега, на-да ли е нужно да опровергаваеме тази по-скоро красиво и игриво изразена фраза, а не сериозенъ, обоснованъ възгледъ. Може да се каже само, че нашето постоянно търсене на хармония и пълни образи е резултатъ на нашето възпитание отъ прѣдшнитѣ литературни школи. Но кое направление ще одържи върхъ въ бѣдѣ — творчеството ли на Ибсена, или нашата условна хармония — това е голѣмъ въпросъ.

По нататъкъ, въ драмитѣ на Ибсена нѣма проста, снисходителна любовъ къмъ хората. Колкото по-възвишени сж неговитѣ херои, толкова по безпощадни сж тѣ. Нора, хероинята на пиесата съ сжщото име, до толкова е увлечена отъ своето самоусъвършенствование и свобода, че оставя, хвърля дѣцата си, безъ да имъ даде прощальна цалувка, безъ да ги погледне даже за послѣденъ пътъ. . .

Ако сега хвърлимъ бързъ ретроспективенъ погледъ върху всичкитѣ пиеси на Ибсена, — ний ще забѣлжимъ едно удивително явление: въ тѣхъ нѣма пълна една опрѣдѣлена, централна идея, нѣма велика истина, която да може да живѣе вѣчно, дълго. Но, за честъ и слава на Норвежския писателъ, въ неговитѣ пиеси се съдържа нѣщо друго, а не идеи: въ тѣхъ се заключава новъ строй, *новъ типъ душевна красота*, макаръ болѣзненна, обаче много по одухотворена и фантастически — загадочна, отколкото всички, създадени до сега. Въ тѣхъ, намѣсго развѣнчаната романтическа любовъ, се изобразяватъ нови идеални отношения между мъжстѣ и жената. Отъ тѣзи глѣдна точка, пиеситѣ „Елли ба“ и „Строителя Солнесъ“ могатъ съ пълно основание да се нарѣкжтъ важни културни събития. Най послѣ, освѣнъ техническото съвършенство и реализъмъ, на които ще подражава дълго врѣме цѣлия свѣтъ, Ибсеновия театръ е забѣлжителенъ съ това, че въ него възникна изкуствена *интрига* отстѣпва мѣсто на *вътрѣшната*, прѣдшната драма на страстѣ и характеритѣ е замѣнена съ драмата на човѣшката свѣсть.

Такова е тройното право на Ибсена да бѣде безсмъртенъ. И всички тѣзи достоинства, а сжщо и всички своя слава той, повтаряме, дължи на оная

удивителна хармония, съ която въ неговата дѣятелностъ се сливатъ двѣ различни начала: националното и общечовѣшкото.

С Петербургъ 24 Декември 1896 г.

Б-въ.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА

Въ Лондонъ тѣзи дни се е прѣснлъ слухъ, че, къмъ деня на своя шестдесетгодишенъ юбилей (въ Юний 1897 г.) кралица Витория щѣла била да се откаже отъ прѣстолъ, въ полза на принца Уелскій. Интересна е слѣдната бѣлѣжка на „Вестминстерската газета“, прѣдизвикана отъ този интересенъ слухъ: Между многото добродѣтели, съ които се отличава кралица Витория, казва вѣстника, не послѣдне мѣсто заема и нейната мълчаливостъ. За своето намѣрение да се отрѣче отъ прѣстолъ, кралицата навѣрно никому другиму, освѣнъ на лорда Солсбери, не би съобщила. Обаче ако тя дѣйствително се е рѣшила да абдикира то ослабването на нейното влияние, особено върху работитѣ по вънкашната политика, било би равностойно съ едно национално нещастие. Когато историята на нашата епоха бѣде написана изцѣло и безпристрастно, английския народъ ще узнае, че за мѣдрия начинъ, по който се е ръководила английската политика, той е обязанъ искъчително на своята кралица. . . .

Изработения прѣди нѣколко недѣли миренъ договоръ между Италия и Абисиния тѣзи дни билъ вече подписанъ отъ краля Хумберта. Въ този договоръ, който ще бѣде доставенъ на Менелика чрѣзъ военния лѣкарь Нераццини, не е точно установенъ размѣра на паричното възнаграждение, което ще трѣбва да се даде на Абисиния отъ страна на Италия.

Послѣдния въпросъ, разрѣшеніето на който Менеликъ прѣдоставилъ на усмотрѣніето на италианското правителство, прѣдизвиква въ настояще врѣме голѣмъ шумъ въ Италия. По думитѣ на в. „Tribuna“, за одържаніето на италианскитѣ пълници било прѣдложено на Негуса да му се заплатятъ десетъ милиона лева, но полуофициозния в. „Italia“ утвърждава, че за такава голяма сума и рѣчь не може да става, като прибавя, обаче, че въ този въпросъ италианското правителство ще се ръководи отъ принципа „noblesse oblige“.

Да, сжкно и прѣсжкно има да стори на праздната италианска казна неотколѣпната абисиниска експедиция! Ние не говоримъ вече за посрамваніето, на което биде изложено италианското оржие, благодарение на неразбраната политика на синьора Криени. . .

Европа на послѣдъкъ се заплашва отъ една нова гостенка, по-страшна дори и отъ холерата. Думата ни е за **чумата**, която отъ нѣкое врѣме насамъ свирѣпствува по единъ ужасенъ начинъ въ Индия. Населението на тази послѣдната, страдающе отъ гладъ, се е разпрѣстнало по всичкитѣ английски владѣния въ Азия и е разнесло болѣстѣта отъ селата по градоветѣ, които, въ обикновенни врѣмена, все сж могли да се прѣдпазватъ отъ опасната тѣзи болѣстъ. Града Бомбай, напр., най-добрия и най-търговски центръ въ Индия, е заразенъ отъ чумата до такава степенъ, щото населението му на половинъ вече не сжществува. По-богатитѣ и по-заможнитѣ хора, естествено, сж се изселили, но отъ по-бѣднитѣ му жители ежедневно мржтъ като мухи стотици и хиляди човѣшки сжщества. Прѣзъ послѣдния Декември *въ единъ само день сж биле констатирани три хиляди смъртни случаи.*

Опасността за прѣнасяне чумата въ Европа произлиза главно отъ слѣднитѣ три причини:

Отъ небрежността, съ която англичанитѣ се отнасятъ къмъ всѣкакви прѣдпазители мѣрки противъ чумата, за да не си поврѣдятъ на търговията; отъ честитѣ и оживени сношения на английскитѣ владѣния въ Индия съ европейскитѣ портове, прѣдизвикано френскитѣ, кждѣто болѣстѣта може да се занесе много лѣсно; и най послѣ, отъ възможността да се заразятъ нѣкакъ азиатскитѣ руски провинции, които дѣлятъ отъ Индия само дивитѣ племена на Авганистанъ и Белуджистанъ, отъ гдѣто прѣминаването на чумата въ Европейска Россия, и по нататъкъ на западъ е най лесната работа на свѣта.

Всичкитѣ велики държави — освѣнъ Англия, разбира се, — сж силно заети днѣсъ съ въпроса, какъ да се защитятъ отъ неканената гостенка, която вече хлопа на вратитѣ имъ, но нищо още не е направено. Хлопир се да се направятъ колективни прѣдставления прѣдъ сентъ — джеймския кабинетъ и да се протестира срѣщу неговото безучастно отношение къмъ опасността, която заплашва Европа, по на-да ли ще излѣзе нѣщо и отъ тоя проектъ. Въ частностъ Россия и Франция сж взели вече най-строги мѣрки за охранението на своитѣ сухопътни и морски граници отъ прѣнасянето на чумата.

„Neue Freue Presse“ донася една много утѣшителна новина. Виенския вѣстникъ съобщава, какво ужка въ Пастѣоровския институтъ въ Парижъ билъ откритъ нѣкой **противо-чуменъ serum**, който, инжектиранъ на врѣме въ тѣлото на болния, билъ исцѣривалъ послѣдния съвършено.

Дано поне тази новина се потвърдеше. Инакъ положението пглѣжда много опасно. . . .

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА

Единъ едръ акционеринъ на Застрахователното Д-во „България“ ни моли да попитаме управителния свѣтъ на това Д-во, колко наемъ взема той за кжщата на Блумбергъ, която лани купи за 90.000 лева, и какъвъ процентъ съставлява този наемъ върху затворения дружественъ капиталъ.

Ние съ удовольствие изпълняме просбата на спомѣнатия акционеринъ и ще чакаме отговоръ десетъ деня отъ днѣсъ. Слѣдъ това ние сами ще направимъ смѣтката на Управ. Свѣтъ по тази афера, за да удовлетворимъ справедливото любопитство на публиката. . . .

Днѣсъ въ Руссенския Окржжентъ Сждъ ще се разглѣжда дѣлото, заведено срѣщу отговорния редакторъ на нашия вѣстникъ, г. Д. Коларовъ, и печатаря ни г. Д. Дробнякъ, по обвинението имъ: първия въ нарушение чл. 5, а втория — чл. 7 отъ закона за печата.

Наужѣваме на читателитѣ си, че събранието на приятелитѣ и почитателитѣ на покойния български патриотъ, Трайчо Китанчевъ, ще стане въ недѣля на 19-й того, въ гостилницата на г. М. Георгиевъ (бившето кафене „Конкордия“).

На 12-й того, въ садона на хотелъ „Ислах-хане“, се състоя другарската трапеза на възпитаницитѣ отъ рускитѣ срѣдни и висши учебни заведения, дадена по случай на „Татиянинъ-день“, празника на Московския Университетъ. Участвоваха 26 души, при всичко, че поради кжсото врѣме, не всички живущи въ Русе руски възпитаници можаха да бѣдѣтъ извѣстени за прѣдстоящата вечеря. Послѣдната се откри около 9 часа вечерта съ нѣколко прочувствования думи, изказани по случая отъ най-стария руски университетъ, г. П. В. Оджаковъ, членъ при Руссенския Апелативенъ Сждъ. Слѣдъ закуската, г. М. Славчевъ, мѣстния държавенъ адвокатъ, прочете слѣдната телеграма, изпратена още прѣзъ деня, на 12-й того, до Ректора на Московския Университетъ отъ името на русекитѣ възпитаници въ Русе:

„Москва, Ректору Университета“.

Воспитаники Московскаго Университета и другихъ высшихъ и среднихъ учебныхъ заведений Россіи, живущіе въ Русуѣ, празднзю сегодня знаменательный для русскаго и славянскаго просвѣщенія день, желаютъ дѣлѣйшаго процвѣтанія старѣйшему Русскому Университету и шлютъ привѣтъ своимъ коллегамъ.

Vivat Alma Mater.

Vivant Professores

Русскіе Воспитаники“.

Прочитанието на телеграмата биде посрѣщнато съ шумни одобрения и урра.

Въ течение на вечерята бидоха произнесени нѣколко импровизирани и топли рѣчи и тостове отъ страна на слѣднитѣ лица, г. г.: Г. Капчевъ, адвокатъ, Н. Марковъ, учителъ, Д-ръ Н. Бобчевъ, директоръ на мѣстната мъжка гимназия, Ив. Бѣлиновъ, адвокатъ, полковникъ Д. Вълнаровъ, началникъ щаба на 5 п. див. дивизия, подполковникъ М. Поповъ, Т. Петровъ, градски инженеръ-архитектъ и подполковникъ А. Узуновъ, завѣдующъ домекинството въ Флотилията.

Събранитѣ другари изобщо прѣкараха вечерта много весело и бесѣдата имъ се продължи до 2 часа слѣдъ полунощъ.

За любопитство на читателитѣ си, привѣждаме по-долу списъка на австро-маджарскитѣ и български делегати по сключаване на търговския договоръ, тъй както го намѣрваме въ единъ отъ послѣднитѣ броеве на „Neue Freue Presse“.

Прѣдседател на засѣданията е билъ дворний свѣтникъ **Фонъ Сузара**.

Австрийски делегати:

Австро Унгарското Министерство на Външнитѣ Работи се е прѣдставлявало отъ Дворния Свѣтникъ **Фонъ Мизанловичъ** и Министерския Секретаръ **Баронъ Басъ**.

Отъ страна на Австрийското Министерство на Търговията билъ Министерския свѣтникъ **Д-ръ Стобралъ** и Министерския Секретаръ **Д-ръ Фонъ Рослеръ**.

Отъ страна на Маджарското Министерство на Търговията билъ Министерския свѣтникъ **Фонъ Биро**.

Австрийското Министерство на Землѣдѣлието се е застъпвало отъ Секционния свѣтникъ **Фонъ Бектъ**.

Отъ Австрийското Финансово Министерство билъ Министерския Секретаръ **Герстендорферъ**.

Осѣнъ това, Маджарското Правителство е било делегирало: Министерския свѣтникъ **Фонъ Липай** и секционния свѣтникъ **Фонъ Марфи**.

Български делегати:

1) Дипломатически агентъ г. Д-ръ Станчевъ.

2) Константинъ Серафимовъ, членъ на Кассационния Сждъ.

3) Г. Манушевъ, началникъ на отдѣление при Министерството на Търговията.

4) Г. Георгиевъ, началникъ на отдѣление въ Министерството на Землѣдѣлието.

5) Михалаки Георгиевъ, секретаръ на Дипломатическото агентство.

Достатъчно е човѣкъ само да прѣглѣда този списъкъ отъ най-испитани и доказани български финансисты, за да се убѣди, че г. Стоиловъ дѣйствително е нанесълъ една блѣскава „побѣда“ надъ Австро-маджарско.

Научаваме се, че на 18-й того, Руссенския клонъ на Д-вото „Червения Кръстъ“ щѣлъ да даде, въ салона на Военното Събрание своя всѣкигодишенъ балъ, който, ако сѣдмъ по мѣрките взети вече отъ настоятелството, обѣщава да бѣде доволенъ интересенъ.

Въ допълнение къмъ антрефилето отъ миналия брой на вѣстника ни, даваме мѣсто на телеграммата, испроводена до народното събрание, правителството и вѣстниците, отъ мѣстнитѣ шивачи и кройчи.

София. До Г-на прѣдсѣдателя на народното събрание. Копия за министритѣ: Стоиловъ, Теодоровъ, Беневъ и прѣдставителя Илия Трифоновъ и вѣстниците: „Миръ“, „Промислено Търговски Вѣстникъ“, „Народни Права“ и „Законность“.

Протестъ отъ Руссенскитѣ кройчи, шивачи и мѣстни дрѣхари.

Сключения съ Австрия договоръ по артикула **ГОТОВИ ДРѢХИ** е противъ нашитѣ интереси: понеже за мѣстнитѣ и салонни дрѣхы като се плаща триста лева за сто килограма, то е по-малко, отъ колкото се плащаше при старата митническа тарифа, вслѣдствие на което ще се отнеме отъ рѣцѣтъ ни и тая малка работа, съ която се прѣхранваме и ще се убие куража ни.

Като протестираме най-енергично противъ убийственния за насъ договоръ, молимъ Ви Господа Прѣдставители — истински изразители на нуждитѣ на своитѣ избиратели — да се застъпите и защитите прѣхраната на хилядитѣ шивачи — Български граждани.

При това най-покорно молиме бързото узаконение за облеклото на всичкитѣ държавни и общински чиновници и ученицитѣ отъ мѣстно произведение.

Слѣдватъ подписитѣ.

Четемъ въ европейскитѣ вѣстници, че тѣзи дни щѣлъ да бѣде сключенъ и англо-българския търговски договоръ за която цѣль въ София билъ пристигналъ нѣкой си г. Лау. Договора щѣлъ да почива върху извѣстни отстъпки които нашето правителство мѣрало да направи на англичанитѣ и които отстъпки, по свѣдѣнията на нѣкои Лондонски вѣстници, щѣли да състоятъ въ намаление митото на вълненитѣ и памучни платове, които Англия внася въ България. . . . Ако тѣзи свѣдѣния изтѣзатъ вѣрни и подобна една англо-българска конвенция дѣйствително бѣде подписана, то българскитѣ тържища очевидно ще станатъ исклучителенъ монополъ за английскитѣ фабрики, съ които и безъ това е пълна България. . . .

Можемъ, значи, да поздравимъ габровскитѣ, сливенскитѣ и други фабриканти въ княжеството съ новата „побѣда“, която г. Стоиловъ има намѣрение да „нанесе“ и надъ коварния Албионъ. . . .

Спорѣдъ както бѣхме съобщили, руссенската драматическа трупна „Животъ“, завчера, на 11-й того, даде първото свое прѣдставление въ салона на хотелъ „Централъ“. Прѣдставена бѣ познатата драма на Ф. Пята (прѣведена на български отъ г. Кр. Ив. Мирски). „Вѣхтошаритѣ“.

Пиесата биде изпълнена изобщо доста сполучливо. Главнитѣ недостатѣци на изпълнението, спорѣдъ насъ, бѣха: откъсването на тѣй нарѣчения драматически „ансамблъ“ — нѣщо, което, впрочемъ, се лесно обяснява, съ факта, че трупната въ настоящия си съставъ излизаше на сцената първи пѣтъ; не особено твърдото знаяние на ролитѣ отъ страна на нѣкои актьори, — обстоятелство, което беднѣмъ може да се оправдае съ това, че тѣ много естествено, се стѣсняваха до нѣкъдѣ въ новото си и свѣсѣмъ, може-би, непознато за нѣкои отъ тѣхъ отъ по-прѣди положение; и най-сетѣ твърдѣ продължителното затѣгване на прѣдставлението (почти до 1 часа слѣдъ полунощъ) — затѣгване, което не можеше да не отгичи публиката.

Въ частностъ ще забѣлѣжимъ, че мнозинството на актьоритѣ и, особено актриситѣ, играха до нѣкъдѣ искусствено, принудено и даже — нека ни бѣде простена думата — фалшиво. Откъсваше всѣкакво осмислено и художествено движение и животъ на сцената. Не можеше да не се хвърля въ очи и ужасното **еднообразие** на жестовѣтъ, както у мъжскитѣ, тѣй особено и у женскитѣ персоналъ. Необходимата свобода и непринужденостъ въ движенията и дѣйствиата на играющитѣ, у по-големата частъ отъ тѣхъ липсваша почти съвършено. По-хубаво впечатлѣние правеше играта на г. Ю. Георгиевъ (Клермоннъ) и на г-ца С. Драгнева (Мария), но и за тѣхъ специално трѣбва да направимъ нѣкоя и друга забѣлѣжка. Г. Георгиевъ, при всичко, че обладава една доста хубава дикция, говореше много ниско, бѣше се недобрѣ загрижовалъ (тѣй щото изглѣждаше да бѣде братъ, и най-много — мжжъ на дъщеря си Клара) и главно, оставяше мускулатурата на лицето си неподвижна даже въ най-трагическия моменти на своята игра. Г-ца Драгнева бѣше доста добра Мария изобщо, но и ней липсваше това, що се казва „живѣяние на сцената“. Изражението на лицето ѝ, движенията и гласа ѝ оставаха токо рѣчи еднакви и когато тя бѣ попаднала въ затвора поради една гнусна клѣвета и когато нейната правота въстѣжествува и тя съ благоговѣнието на стария си побачимъ, трѣбваше да отиде подъ вѣничло съ Хенриха (г. Ив. Киревъ).

Но повечето недостатѣци на прѣдставлението — за които ние тукъ спомянуваме, не съ цѣль да коримъ нѣкого, а, наопаки, да помогнемъ на младата трупна — сигурно се искупила съ хубавата игра на г. М. Икономовъ, режисеръ на трупата, който изпълни ролята на Дѣдо Ивана. Неговото изпълнение бѣше твърдѣ и твърдѣ сполучливо. Играта му бѣ доста правдива, реална и дори — **touchés prooritions gardées**, разбира се — художествена.

Отговоренъ-Редакторъ: Д. Коларовъ.

Особено, му се удаваха комическитѣ моменти на ролята, макаръ че не по-малко силно впечатлѣнии направиха на публика и трагическитѣ. Въобще г. Икономовъ обладава единъ порядъченъ сценически талантъ, съ който ние не можемъ освѣтъ да го поздравимъ.

Публика имаше доста много, но, за съжалѣние, не оная публика, която посѣщаваше тѣй охотно пѣтъ рѣдовно италианцитѣ, а прѣдимствено ученицитѣ, учителитѣ и сѣдния класъ на руссенското население. Ний се надѣмъ, че на слѣдующето прѣдставление, (познатата драма „Винновень“) което ще се даде къмъ 1 Февруарий, всички руссенски граждани ще присѣтствуватъ и, по този начинъ ще окажатъ потребната поддръжка на младата трупна „Животъ“ каквато поддръжка тя положително заслужава. . .

Трупната ни моли да я извинимъ прѣдъ публиката за откъсването на струнния оркестръ, който трѣбваше да свири прѣвъ антрактитѣ и който бѣ ѝ обѣщанъ съ афишитѣ за прѣдставлението. Оказва се, че това станало не по нейна вина, а по вината на съдържателя на хотелъ „Централъ“, съ когото трупната е имала съглашение за оркестра.

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТѢ И СПИСАНИЯТА

Познатата правителствена „фабрика за калъ“, която носи претенциозното заглавие „Миръ“ и честъ пѣти четѣ лекции на опозиционнитѣ вѣстници за публицистическа вѣжливостъ и литературни прилиция, все продължава да мѣлчи по офицерско-емигрантския въпросъ, при всичко, че отъ вотиранието на закона за амнистията, тя (фабриката) е издала вече 6 броя, пълни съ нападения и „калъ“ по адреса на „омразнитѣ опозиционери“. Има, впрочемъ, една уводна статия по този неприятенъ за „Миръ“ въпросъ, помѣстена въ 335-я брой на правителствения органъ, но и въ тѣзи една единствена статия, платенитѣ официозни редактори се ухитряватъ да напишатъ двѣ дълги колонни, да изригнатъ цѣль купъ хули и неувни сѣрѣщу вѣстницитѣ „Свобода“ и „Свѣтлина“, безъ да кажатъ нищо сериозно и положително по офицерско-емигрантския въпросъ. И тѣзи безсѣвѣстни и безсрамни хора, които сѣ си турили за исклучителна задача да кадятъ „тамянъ“ на г. Стоилова, който имъ плаща, и да правятъ и отъ него нѣкакъвъ „великъ“ „грамаденъ“ и „огроменъ“ държавникъ, за какъвто стамболитѣтъ се мѣчатъ да искаратъ своя покоенъ шефъ, — тѣзи хора, казваме, иматъ смѣлостъ да твърдятъ, че тѣ биле единственитѣ български вѣстникари, които разбирали занаята си, и които работели на журналистическото поле, защото така имъ диктувала „свѣстѣта“. Ние не щѣмъ да издирваме тукъ, колко редакторитѣ на „Миръ“ разбиратъ отъ вѣстникарския занаятъ; но не можемъ да не признаемъ, че тѣ дѣйствително се подвизаватъ на публицистическата арена, *защото* тѣ *имъ диктува „свѣстѣта“*, съ условие обаче, че послѣдната дума ще се смѣта за синонимъ съ тѣхния бездѣненъ и продаженъ „лжебъ“. И нѣма нужда да доказваме това. Тѣ сами го признаватъ въ друга една статия (вж. бр. 336), озаглавена „цѣльта“, гдѣто мѣжду массата други „ефектни“ фрази, е пропуснатата и слѣдната:

Днешнитѣ редактори на опозиционнитѣ органи сѣ случайни вѣстникари, които ратува *не за да се прѣчитатъ отъ тоя си трудъ*, но и плащатъ още отгоръ за да могатъ по всѣки начинъ да бламиратъ правителството за да го замѣтѣтъ.

Подписваме се съ двѣ рѣцѣ подъ тѣзи формална декларация на платенитѣ драскачи на „Миръ“, съ една само оговорка, че и тѣ както и ние, не се прѣпитаватъ *отъ вѣстникарството*, въ тѣсната смисель на думата, — въ България това, за съжалѣние, не още възможно — ами отъ *продаванието* на този хубавъ занаятъ на онѣзи, които имъ плащатъ. . .

Въ едно „придворно“ извѣстие отъ Илджъ-Кйонкъ, подобно на онѣзи, съ които всѣкидневно краси колонитѣ си софийския официозъ, „Миръ“, послѣдния брой на цариградския вѣстникъ „Прогресъ“, като говори за тържественното опразднувание годишнината на рождения денъ на Султана, съобщава, между другото, и слѣдния „хавадизъ“:

Негово Императорско Величество Шахъ Мюзафердинъ, *Н. Царско Височество Българский Князь и валия на Источна Румелия Фердинандъ* I. Т. Т. В. В. Хедива Емира на Мекка Ави-юр-Рефикъ Паша. Т. Т. Прѣвѣсходительства: Самоский принцъ Мюсуръ Бей Императорекъ комисаръ въ Египетъ, Гази Мухтаръ паша, Валиитѣ и Комендантитѣ на разнитѣ корпуси сѣ испратили честителни депешы въ Палата.

И тѣй, българския князь, (*румелийския валия*)

Емира на Мекка, Самоския принцъ, Мухтаръ-Паша и проч. се турятъ на една дѣска въ Цариградъ. Земаме актъ отъ това, и при случай, ще се по-вѣрнемъ. . . .

ШАРАДА

Въ единъ български градъ, името на който се за-ваща съ буквата Р. живѣе и се подвизава единъ ялжшъ-адвокатинъ, ученъ-недоученъ, свѣршилъ правото ужъ въ Россия, който не може нито прошенията си да пише, нито дѣлата си да защитава, безъ помощници. Очитъ му сѣ змийски, усмивката му ехидна, ума му заетъ постоянно съ кроение разни злобни планове за пакости на честнитѣ и порядъчни хора; първокачественъ интригантинъ и безхарактерникъ, въпросния ялжшъ адвокатинъ рѣшително не може да живѣе, ако не скара приятель съ приятель, ако не влѣзе по между най-близки хора и не отрови съ своята мюевирска злъчка дори най-интимнитѣ взаимни отношения на съгражданитѣ и познатитѣ си. **Гемиджия** отъ първи сортъ, приятеля се ухитрява да бѣде прѣдаденъ партизанитъ и смисленникъ на всѣко правителство и да си купува благоволенията на „силнитѣ на деня“ съ онзи мръсенъ занаятъ, който се нарича издаване чужди тайни. Довѣренъ човѣкъ на покойния Стамболовъ прѣвъ блаженитѣ врѣмена на „отечествоспасението“, той е такъвъ и днесъ, при всичко, че тѣзи врѣмена като че се изминаха безвъзвратно. Гладенъ за богатство и пари, той критикува цѣлия свѣтъ, че се билъ обогатилъ незаконно, а самъ експлоатира по единъ най-немилиситѣ начинъ клиентитѣ си изобщо и селското население особено. . . .

Редакцията на вѣстника ни, на която горѣизброенитѣ качества на анонимния адвокатинъ, сѣ съобщени **отъ страни**, обѣщава да подари едно годишно течение отъ „Законность“ на всѣки свой читателъ, който развѣши настоящата шарада като налучи и ѝ съобщи името на знаменития този адвокатинъ и на града, въ който той живѣе. . .

ОТВОРЕНО ПИСМО

Чръзъ уважаемитѣ редакци на вѣстницитѣ: „Законность“, „Гласъ Манедонски“, „Странджа“ и „Манедония“.

До Г. г. Членовѣтъ на Манедонското Дружество, въ гр. Руссе.

Понеже слухъ се прѣска изъ града, че нѣкои членове отъ бившето настоятелство на Македонското Дружество, които не били избрани за такива на събранието прѣвъ Декемврий м. г., и до сега непрѣдавали дружественния печатъ и вещи на новото настоятелство, и станали причина, щото дружественнитѣ интереси да пострадатъ значително прѣвъ празницитѣ (Рождество Христово, Новата година, Богоявление, Ивановъ-денъ и пр.) прѣвъ което врѣме нито сѣ събирани помощи на именни и др. дни, нито е дадена нѣкоя вечеринка или прѣдставление, нито пъкъ е станало дружествено събрание на първия празникъ на мѣсеца, съгласно рѣшението, — имамъ честь въ качеството си на секретаръ въ бившето настоятелство, да Ви съобща, че, по причина на разни недоразумѣния и прибиране всичкитѣ книжа отъ двама-трима настоятели, съ прошение до г. прѣдсѣдателя съмъ подаль оставка и съмъ прѣдставилъ оправдателни документи за разноски (наемъ и канцелярски на дружеството) на повече отъ 70 лева, съ молба за разликата отъ 50 лева, означени въ равносметката на каснера, т. е. за повече израсходванитѣ пари, да ми се издадѣтъ квитанции за членскитѣ вноски прѣвъ цѣлата 1896 година, каквито и до сега не съмъ получилъ.

Слѣдователно, както за нерѣдовното водение книжата, така и за непрѣдаванитѣ имъ, понеже не сѣ били, нито сѣ у мене, считамъ се за невиненъ.

гр. Руссе, 10 Януарий 1897 г.

Съ почитание:

Стефанъ Якимовъ.

РУССЕНСКО ГРАДСКО ОБЩИНСКО УПРАВЛЕНИЕ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 212

Въ допълнение обявлението подъ N-о 12,177, Руссенското Градско Общинско Управление извѣстява за знание, че срока на конкурса, относително приготвяне едно двуетажно здание въ гр. Руссе, за въ полза на Българскитѣ Народни Учителища, се продължава до 28-й Февруарий т. г.

гр. Руссе 9-й Януарий 1897 г.

Кметъ: Г. МИХАИЛОВЪ.
Секретаръ: С. СТОЯНОВЪ.

Руссе, Типо-Хромо-Литография на Дробнякъ & Кръстевъ.